

När publiken själv får välja

🕒 16:00 | 16-03-08

MUSIK Ebeneser befäster sin position som kulturellt vardagsrum och basläger för mångahanda kulturyttringar inklusive jazzen, och att på en måndagskväll slinka in i den gamla kyrksalen för att ta del av Luleå Storbands omfångsrika repertoar känns som den självklaraste sak i världen.

FAKTA

Musik

Storbands-Jukebox har evenemanget kallats, och besökarna får vid ankomsten en diger låtlista att välja och vraka från.

Och visst, jukeboxen i all ära, denna trivselspridande artefakt som i dagens Spotify-värld uppnått dinosauriestatus, men mest av allt kan kvällen liknas vid ett gammaldags firarprogram i radio, och när jag säger radio menar jag såklart en sån där bastant radiomöbel i teak från tiden innan "publikmedverkan" omtalades i termer av "interaktivitet".

Medan röstningsförfarande pågår värmer bandet upp med ett tiotal låtar, huvudsakligen från Ellingtons och Basies glansdagar, som övertygande visar på lungkapaciteten, bassvängförmågan, elfbensplinkarkompetensen och trumvisparskickligheten hos musikkapellet - med några få undantag - tämligen mogna besättning.

Här finns åtskilligt att yvas över. Ellingtons *Such sweet thunder* är en dundrande upplevelse, med blåset som fyra nyanser av fläskighet, och *Lonely street* blir till en vacker vandring i gatlyktornas sken, med ljuvligt saxofonsolo av storbandsnestorn Lars "Benet" Bäck, som funnits med i ruljangsen sedan starten 1967.

Efter den passande Ellington-hyllningen i Stevie Wonders *Sir Duke* kan så önskelåtsfrossandet dra igång. Åke Selinder agerar firarvärd och svarar även för en bunt strålande vokalinsatser, inklusive en emotionellt fullödig *Unchain my heart* som ger fett med pluspoäng i min bok. Även kvällens övriga vokalister gör ett förträffligt

dagsverke. Birgitta Ökvist låter sin mörkt, sensuella stämma ljuda i en annan Ray Charles-klassiker, *Georgia on my mind*, och adresserar litet senare allsköns storfräsare i en stentuff *Hey big spender*.

Vokalelegant Jan Söderberg stretchar sina rutinerade croonerstämband i två förhållandevis nya (läs halvsekelgamla) alster, Sinatras *Summer wind* och Tom Jones' *It's not unusual* och Amanda Lindgren Clarin ges många tillfällen att glänsa såväl med fint trumpetspel som med osviklig vokal säkerhet, inte minst när hon gestaltar ett storögt barns ändlösa frågvishet i *Va e de där (Dat dere)*, odödliggjord av bland andra Monica Z.

Och fastän vokalnumren dominerar visar storbandet sin ovan nämnda kompetens i ett gäng instumentalalster. Quincy Jones' Soul bossa nova får lokalen att koka så här på måndagskvällen, och i Benny Carters skönt lunkande *The legend* tillhandahålls en synnerligen bluesig blåsvägg med massiv lönnkrogsfeeling. Stilpoäng också till trion Ragnar Lindvall på piano, Rune Westerlund på bas och Samuel Andersson på trummor som fäbodjazzade sig igenom *Visa från Utanmyra* med den äran fast den inte stod med på låtlistan. Sånt gillar vi.

Anders Lundkvist

Utskriftsdatum: 2016-03-23 09:01:33

Webbadress: <http://www.kuriren.nu/kultur/nar-publiken-sjalv-far-valja-8762359.aspx>
